

E

S.

LITTERÄR TIDNING.

N:o 13.

Onsdagen den 12 Februari.

1840.

På EOS, hvaraf ett halft ark två gånger i veckan utgives, prenumereras med 3 Rdr B:co för helår, 3 för halfår, 2 för quartär på Lundeqists boklåda i Upsala och Bonniers i Stockholm, samt på alla rikets postkontor, men på de sista med tillägg af postförvaltare-arfvode.

Minnan.

Räck mig handen, ljufva flicka,

Nicka

Blygt ditt bisfall till min bön!

Låt mitt hjertas tusen frågor,

Lågor

Helgas af din kärleks lön;

Låt oss berga undan tiden

Friden,

Jordiskt hopp och himmelsk tro,

Och vår lefnads rena lycka

Smycka

Sjelfva himlen af vårt bo.

Väckt af späda elsenfinger,

Springer

Mången ros ur bågen upp;

Och när du en hydda mälar,

Strålar

Kärlek ur ett blåögdt hopp!

O! när du i vårens dagar

Klagar

Vid pianot mången gång,

Ville skalden ack! så gerna,

Tärna,

Sjelf bli svaret på din sång!

Går jag uti nöjets salar,

Talar,

Intet hjerta der till mig,

Och min lutas toner bäfva,

Sväfva

Sköna englar, blott kring dig,

Samma blyga, rena flamma

Amma

År åt oss och kärleken!

Derför skyndar jag att finna,

Minna,

Dig och den och himmelen!

Nbm.

Dr. Heinrich Leo's anfall mot Hegelska Philosophien.

(Forts. fr. N:o 12.)

Det torde icke vara utan all betydelse, för ett riktigt bedömmande af denna strid, att den i sin utgångspunkt sammanhänger med den Erkebiskopliga striden, churu den naturligtvis redan länge varit förberedd genom den fiendtliga position, som orthodoxien, isynnerhet sådan den visar sig hos Hengstenberg och Evangelische Kirchenzeitung, på de sedan åren börjat intaga mot, snart sagdt, all rationel åsigt. Vi böra derföre i korthet nämna något om den ytter anledningen till utbrottet. — Dr. Leo afslät till Görres, efter dennes utgivande af sin Athanasius till försvar för det Ratholska partiet, ett ganska ampert "Sendschreiben", hvori han bestred de i Görre's nyss nämnda skrift uttalade kyrkliga och politiska tendenser. Dr. Ruge, som då var redaktör af Hallische Jahrbücher, (men f. n., enligt hvad förut i denna Tidning blifvit omnämndt, vistas i Leipzig, sedan han på sätt och vis förelidne höst nöd-gats lemma Halle, underkastade detta Leo's "Sendschreiben an Görres" en sträng kritik i nämnde Tidskrift, ville deri endast se en aftvungen förklaring från Leo's sida mot det Ratholska partiet, och förehöll Leo i tämligen skarpa ordalag hans mot Protestantismen fiendtliga och i allmänhet reaktionära tänkesätt*), — samt

*.) Vi vilja anföra hvad en referent i Allgem. Zeitung, som i allmänhet synes ömma för H. Leo's sak, yttrar i detta afseende: "Mit seiner im höchsten Grade rationalistischen Geschichte des jüdischen Volks, deren Principien und Resultate er jedoch später zurücknahm, -----, als er plötz-

tillät sig tillochmed att till Leo översända revideraten af sin kritiska uppsats. "Quos ego": tänkte nu H. Leo, — som, i parenthes sagdt, är "ein Stück Poët", —

lich von diesem Extrem zu dem der strengen und eifrigen Orthodoxye zurückkehrte. Diese Reaction aber, die ihn von der subjectivsten Willkürlichkeit, die sich im kecken Zerstörungswerke gefiel, zurückwarf unter die Autorität des kirchlichen Glaubens, trat so gewaltig ein, dass er kaum bei der Orthodoxye der lutherischen Kirche stehen bleiben, sondern erst im Schoosse der Einen katholischen Kirche seinen angemessenen Stand- und Ruhepunkt finden zu können schien." — Medeltiden har och verkligen för honom, såsom Historiker, varit hans Ideal, och öfver Luthers Reformation har han numera lätit förnimma sitt missshag, likasom med allt annat Revolutionär. — Se Artikeln: "Der Leo-Hegelsche Streit", i Augsb. *Allgem. Zeitung*, under Januari Månad 1839.

*) Hyd Leo för öfrigt är, isynnerhet såsom Historiker, hör väl egentligen icke hit, och torde väl vara allmänt kändt; men vi vilja dock i korthet anföra det hufvudsakligaste af hans Biographie, såsom ett bidrag till karakteristiken af hans tänkssätt och ständpunkt i allmänhet. — Heinrich Leo föddes d. 19 Mars 1799 i Rudolstadt, vid hvars Gymnasium han erhöll sin första undervisning, och hvilket han lemnade 1816, för att i Breslau egsa sig åt det Medicinska studiet. Men under vägen besökte han Berlin, der han lärde känna Jahn, hvilken på honom öfvade ett så mägtigt inflytande, att han vid ankomsten till Breslau redan beslutat studera Philologien. Redan 1817 lemnade han åter Breslau, reste i sällskap med Wolfgang Menzel till Dresden, och derifrån till Jena, hvareft han fortsatte sina påbörjade studier. Här råkade Leo komma i bekantskap och förbindelse med en mängd sedan ryktbara blefna Demagoger, deltog med i Warburgsfesten, och gjorde sig derigeom missänkt för "demagogische Umrüste". I vetenskapligt hänsyns- de åter gjorde han här bekantskap med Reisig, som hos honom väckte en mera beständig riktning åt Historiens studium, och föranlit honom att 1819 besöka Göttingen, der nu Leo förfämligast sysselsatte sig med Medeltidens Historia, företog sig att genomläsa och excerpta dess källskrifter. Sedan han åter lemnat Göttingen, och i Jena erhöllit den philosophiska Doktorsgraden, begaf han sig 1820 till Erlangen, der han stadnade för att afhöra Schelling, och, om möjligt, blifva Docent; detta blef han dock omsider, churu med det uttryckliga tillägg, att han inom Baiern icke hade att räkna på någon vidare befordran. Sedan han här utgivit sin afhandling: "Ueber Odin's Verehrung in Deutschland", begaf han sig, i hopp om bättre utsigter, till Berlin 1822, der han för första gången hörde Hegel, men hufvudsakligen sysselsatte sig med utarbetandet af sitt förut (1820) fragmentariskt utgivna arbete: "Entwickelung der Verfassung der lombardischen Städte". Redan om hösten 1823 lemnade han åter Berlin och företog en resa till Italien. Vid återkomsten från Italien begaf han sig åter till Berlin, för att habilitera sig, och det var under denna tid han höll sina, sedan från trycket utgivna, beryktade Föreläsningar öfver "Geschichte des jüdischen Staates", hvilka man velat betrakta såsom ett prof på hans Hegelianism, men som rätteligen torde böra anses såsom prof på pur originel Leonism, sådant som det vi i denna artikel behandla; likasom Leo redan återkallat det förra mästerstycket, så torde han mähanda och snart nog återkalla det sednare. Sedan han 1826 blifvit E. O. Professor, och tillika erhöllit en Collaborators-plats vid Kongl. Bibliotheket, samt dessutom måste fortsetta sin redan påbörjade litterära verksamhet, råkade hans helsa, genom en öfverdrifven ansträngning, snart på obestånd; då nu dermed sammanträffade en ledsnad vid hans närvarande personliga förhållanden och en sinnesnedslagenhet, lemnade han Berlin 1827 och begaf sig till Jena. Sedan han åter infunnit sig i Berlin för att, om möjligt, söka afhjelpa det förra missförhållandet, utnämdes han 1828 till E. O. Professor och 1830 till Ordinarie Professor i Historien i Halle. Hans

— och ämnade icke släppa saken så lätt, utan uptog den till besvarande i Förordet till andra upplagan af sitt "Sendschreiben an Görres". Här instämmer nu Leo "Dr. Ruge und Consorten", eller den af honom så kallade "junge Hegelsche Schule", samt och synnerligen att stå till rätta, hopar på dessa yngre Hegelianare en mängd af de svåraste beskyllningar, affattade i de mest passionerade ordalag, samt slutar med att upsäga sin vänskap med Dr. Ruge, som bittills, enligt Leo's eget yttrande, med honom stått i ett "social freundlichen, wenn auch fast immer zankenden Verhältnisse". Såsom en profbit af det inhumana sätt, hvorpå Herr Leo redan från början behandlade sina vedersakare, anföre vi ur dessa "Actenstücke" följande: "Ich protestiere feierlichst gegen alles das, was Dr. Ruge und Consorten Wissenschaft nennen; denn die, welche diesen nachhuren, verläugnen den Gott Abrahams und seinen menschgewordenen Sohn, und setzen einen ""Freien Geist"" an deren Stelle, der eine Blase ist, welche der Fürst des Abgrunds selbst in ihnen aufstreibt. Diese Blase hat sich freilich maskirt in das Rothwälsch, zu welchen des seligen (?) Hegel Terminologie von diesen Leuten verarbeitet wird. Frühere Prediger des Heidenthums haben wenigstens ihre Haut zu Markte getragen, — diese nennen ihr Heidenthum aber Christenthum, schmuggeln es ein, und das geht nun schon so weit, dass die Schuljugend (?) überall von diesen Rothwälsch inficiert wird", u. s. w. — Af den ton Leo redan här anslagit, och sedan i steigradt mått fullföljt, churu han mähanda i vissa delar öfverträffats af motpartiet, torde man i förväg kunna sluta, att denna strid kommer att ligga hel och hållen utom Vetenskapen och föras inom Hållstugan. Meller-tid bör anmärkas, till H. Leo's fördel, att han likväl här ännu blott fördömmar Dr. Ruge och hans Consorter, och att han allsické vill utsträcka dessa beskyllningar till "der selige Hegel", som varit hans "verehrter Lehrer"; hvartill endast fordrades, att han bestämdt förklarade, att dessa "Prediger des Heidenthums", som voro besatta af "der Fürst des Abgrunds", hade missförstått och vanställt Hegels egen lära. Men man torde ock finna och böra medgifva, att dessa sednare med lika rätt kunde på H. Leo återkasta denna beskyllning för missförstånd, (ja! oförstånd), isynnerhet som han sjelf redan från början, churu försödliggen mot sin vilja, förklarat sig inkompotent till dommaren i denna sak, i det han afsäger sig allt anspråk på "philosophisches Talent", ja tillochmed på en blott "Neigung zur Philosophie", och uttryckligen tillkännagifver det han aldrig "methodisch" studerat Philosophie, och dessutom "seit

Historiska Werk äro allmänt kända; och Leo är utan tvifvel, såsom det heter i *Conversations-Lexicon*, "einer der genialsten und geistreichsten Historiker unserer Zeit — und seine Geschichtsansicht immer tief und originell, und leidet vielleicht nur hin und wieder daran, sich in gewissen Sonderbarkeiten zu gefallen". — Till dessa Leo's genialiska "Sonderbarkeiten" måste äfven hans anfall mot Hegelska Philosophien hänföras; ty af det föregående vill det synas, som vore han knappast en dilettant uti Philosophien, hvilket han ock sjelf under stridens detta uttryckligen förklarat.

eif Jahren keine philosophischen Bücher gelesen". Sedan Leo sálunda sökt, ehuru på ett högst misslyckadt sätt, rentvå sina händer inför "der selige Hegel", finner han sig böra utsträcka denna fritagelse från förkastelsedommen äfven till Hegels äldre Lärjungar, hvilka han säger sig veta (?) vara "treue Bewahrer seiner geistigen Hinterlassenschaft"; men fattar sedan åter humör och utbrister: "Nun ist aber neuerdings auf dem Boden, welchen Hegel bearbeitet, neben den edeln Pflanzen ein wüstes Unkräut aufgewachsen, wucherische Vogelmieren und schmieriges Schöllkraut — ein zuchtloses Völkchen, welches dem Herrn des Himmels dient, und diesen Dienst Christenthum nennt — welches Hegels Namen schändet, dadurch, dass sie ihn als Parteinamen tragen", u. s. w. — Dr. Ruge — den ende bland detta "zuchtloses Völkchen", som af Leo blifvit namngifven — upträde nu åter på skådeplatsen och underkastade detta Leo's Förord till sitt "Send-schreiben", dess syftning och tendens i allmänhet, en med skarpa trumford kryddad kritik: förehöll Leo den motsägelse, som han uppenbarligen låtit falla sig till last, då han, under det han prisar och upphöjer Hegel, förkättrar och fördömer hans Lärjungar, hvilkas skrifter han sjelf, enligt sitt eget uttryckliga förklarande, alldrig läst, och sålunda icke kan känna eller förstå, samt förklarade detta Förord böra betraktas såsom "eine Denunciation"). — Detta är i korthet den ytterre anledningen till utbrottet af denna strid, som ursprungligen synes varit föranledd af ett personligt missförhållande mellan Leo och Ruge"), och förmoglin äfven stadnat

*) Bland alla de röster, som i denna sak offentligen lätit höra sig inom Tyskland, finnes mig veterligen ingen enda, som icke, oaktadt Leo's uttryckliga reservation mot en sådan tydning, betraktat detta hans anfall, i likhet med Ruge, såsom en Denunciation mot den Hegelska Philosophien från den ultra-orthodoxa pietismens läger. Denna af H. Leo här yttrade reverens för Hegel och hans äldre Lärjungar är endast en maskering, för att icke genast gå rakt på saken; afsigten är ändock i det hela tämmeligen genomskinlig. Mellertid har H. Leo derigenom råkat i en uppenbar motsägelse, då han säger sig endast syfta på den yngre Hegelska Scholan; ty, churu vi skulle tro att H. Leo gör Hegel föga heder dermed, att han kallar honom sin "verehter Lehrer," så torde han likvälv något hättre känna Hegels egen lära, än den s. k. Ny-Hegelska, då han "seit eifl Jahre" icke läst någon philosophisk bok. Under den tiden skulle väl den Ny-Hegelska läran, om annars en sådan finnes annorstädes än i H. Leo's inbillning, hafta upstått; och likvälv är det just mot denna sednare, hvilken han allsické kan känna, som han riktar sitt anfall, och — Gud bevar! — allsické mot den Salige Hegels. — Det torde och böra annärkas såsom en bland H. Leo's oförskämdheter, att han förebrär Dr. Ruge och hans Consorter, att hafta skändat Hegels namn genom att göra det till ett "Parteinamen," då det likvälv just är H. Leo sjelf, som genom sin famösa skrift: "Die Hegelingen," förvandlat det till ett näsligt partinamn.

**) Såsom ett bevis på H. Leo's indiskretion och personliga ovilja mot Dr. Ruge, anföra vi följande yttrande af H. Leo: "Dass sich meinem sachlichen Zorne gegen verderbliche Lehren in diesem Fall auch ein persönlicher zugesellt, wird mir Niemand verargen, der weiss, dass ich es gewesen bin, der sich Dr. Ruge's, als man wegen nicht ganz genügender Leistung bei seiner Habilitation hinsichtlich seines Verhältnisses zur Universität zweifelhaft war, angenommen; dass ich es gewesen bin, der ihm Jahre lang bei denen an hiesiger Univer-

vid en blott personlig fiendskap mellan dessa båda, om icke Leo vetat deri indraga äfven Ruge's s. k. Consorter, och slutligen utsträcka den till den Hegelska Philosophien i allmänhet, hvarigenom den först erhöll sin egentliga betydelse och märkvärdighet inom Litteraturens annaler.

Denna utsträckning och betydelse af en egentlig "Denunciation" mot den Hegelska Philosophien erhöll striden först då, när H. Leo, för att bevisa sanningen af sina beskyllningar, utgaf den första broschyren, under titel: **Die Hegelingen. Actenstücke und Belege zu der sog. Denunciation der ewigen Wahrheit. Zusammengestellt von Dr. Heinrich Leo (1838).** — Här börjar H. Leo med att förklara, det han i Dr. Ruge's ohemula anfall "die Mahnung sah, dass er nicht zögern dürfe, das Objekt (!) seiner Klage zu allgemeiner Kenntniß vorzulegen," och i stället för den förut gifna blotta "Andeutung, dass von der Hegelschen Schule eine Umwälzung der religiösen und Rechtsbegriffe, und in Folge davon eine Umwälzung der Kirchen — und Staatsformen zu befahren sei," upträder H. Leo derföre nu med en formlig, i fyra punkter sammanfattad anklagelse mot den Hegelska Philosophien (sid. 4—5.). Vi vilja anföra detta märkvärdiga dokument in extenso, och i öfrigt förblivande vår förut yttrade föresats trogne, endast bifoga en och annan anmärkning. Det lyder, som följer: "1:o) Diese Partei leugnet jeden Gott, der zugleich eine Person ist. Sie versteht unter Gott eine, nicht mit eigenem Selbstbewusstsein begabte Macht, welche (um mich eines religiösen Ausdruckes des urdeutschen Heidentums (!) zu bedienen) alle Persönlichkeiten durchwädt, ohne anders als in den Persönlichkeiten der Menschen zum Selbstbewusstsein zu kommen. Das heisst vom standpunkte aller bisher aufgetretenen christlichen Kirchen, sie lehrt den Atheismus ganz offen.") 2:o) Sie

sität, die ihm für eine unnütze Zugabe der Corporation hielten, fast allein das Wort geredet; das ich es gewesen bin, dessen Theilnahme, ja! dessen Namen nur unter den Mitarbeitern seines Blattes er zuerst dringend erbeten hatte, und gegen den er gleichwohl nachher, als er glaubte in meiner Person die ewangelische Kirchenzeitung und das politische Wochenblatt zugleich fassen, und so sich einen Namen bei der Menge machen zu können, mit der ganzen Nonchalance eines Tones, wie ihm denselben meine Gutmüthigkeit am Kaffettische (!) etwa zu gute hielt, als Gegner aufrat." — Oss förefaller det likvälv, som vore det en Akademisk Lärare ovärdigt, att inför Allmänheten framläggja saker, som utgöra arcana Facultatis, isynnerhet då dessa äro af den beskaffenhet, att de icke stå i ens det affägsnaste sammanhang med den ifrågavarande Stridspunkten. Dessutom är denna chicen för Dr. Ruge illa beräknad; ty var Ruge oduglig till en Akademisk Lärareplats, — såsom H. Leo nu föregifver, men hvilket Dr. Ruge's sedan utgifna Skrifter tyckes jäfva, — så var det ju nedrigt af H. Leo, att ens vilja förskaffa honom en sådan!

*) H. Leo hade alltförvälv, — utan att man det minst skulle ha undrat derpå, då det varit yttrad af en så uplyst och ifrände man, — för effekten skull kunnat till denna beskyllning för *Atheism* tillägga den inom Vetenskapen numera vanliga beskyllningen för *Pantheism*, (äfven om han nödgats utelämna det lärda epithetet "Logisk"), och *Autotheism*, som

leugnet, dass die Menschwerdung Gottes in Christo ihrer Natur nach verschieden sei von einer täglich statthabenden Menschwerdung Gottes in jedem solchen Menschen, der bis zu Dem, was sie Geist nennt, vordringt. Nur dem Grade nach statuirt sie in Christo eine vollkommener Menschwerdung Gottes; aber keine vollkommene, da Christus nur die religiöse Idee vollständig, doch auch diese nicht historisch wirklich dargestellt habe, indem die Vollständigkeit der Darstellung, welche man Christo historisch zuschreibe, vielmehr nach dessen Tode erst in der nachdenkenden Gemeinde erwachsen und also nach der historischen Seite, ebenso wie die übernatürliche Zeugung, die Auferstehung und die Himmelfart Christi eine Mythe sei. Das heisst: Diese Partei lehrt ganz offen, dass das Evangelium eine Mythe sei. 3:o) Sie leugnet, dass es eine persönliche Fortdauer des Menschen nach dem Tode, eine Auferstehung des Fleisches und eine persönliche wahrnehmbare Strafe des Bösen und Belohnung des Guten in Folge der Wiederkunft des Herrn zum Gericht gebe; sie lehrt ganz offen eine Religion des alleinigen Diesseits. 4:o) Sie gibt vermittels einer Verhüllung ihrer gottlosen und frevelhaften Lehren in eine abstossende und nicht gemeinverständliche Phraseologie sich noch das Ansehen, als wenn sie eine christliche Partei sei, und verschafft sich so die Möglichkeit der Gestattung christlicher Eide und der äussern Theilnahme an christlichen Sakramenten."

— Redan den blotta tonen och ännu mera innehållet af denna Denunciation förråda genast hvars andas barn H. Leo är, och i hvars ärender han deklamerar; hvaraf det ock torde låta förklara sig, att ingen bland Hegels äldre Lärjungar, icke ens någon Philosoph ex professio, med undantag af Herr Professor Krug, velat inlåta sig i svaromål med H. Leo. Dr. Leo har mellertid låtit undfalla sig ett ord om Hegelska Philosophiens "nicht gemeinverständliche" Terminologie, hvari vi skulle vilja finna ett indirekt medgivande äfven från H. Leo's sida, isynnnerhet med afseende på hans förut nämnda philosophiska dilettantism, att han sjelf, som tyckes hafva behandlat Hegelska Philosophien såsom ett toilettkram, icke mägtat genomträngta detta dess "abstossende" skal, och sälunda här anfaktar nubem pro Junone. Men, såsom sagt är, vi vilja lemna den vetenskapliga halten af denna anklagelse å sida; och det kunna vi så mycket heldre göra, som med en blott försäkran ännu icke någon beskyllning torde kunna anses vara bevisad*),

icke heller saknats. Hvilken klingande Trio hade icke det blifit? Men visserligen medgives, att beskyllningen för Atheism var väl vald, då hans alsiigt endast var att imponera på den stora och upplysta Allmänheten.

*) Det är visserligen saut, att H. Leo, för att icke synas helt och hället hugga i vädret, velat tillvägabringa en slags bevisning, som likväl icke bevisar det mindsta af dessa hans anklagelsepunkter. Han går neml. till väga med sin bevisning på det fintliga sätt, att han låter sjelfva anklagelsen efterföljas af citater ur serskilda Skrifter; detta "Blumenlesen" börjar s. 6 och fortgår ända till slutet (s. 44), under följande prun-

och H. Leo sjelf dessutom genom det zelotiska och hyperboliska i framställningssättet velat icke obetydligt försvaga sin egen auktoritet. Det är blott ett, som i detta hänsende fallas H. Leo, och detta är, hvad Hegel kallar, "das Auffassen mit dem Gedanken", och deraf kommer det sig ock, att H. Leo fastnat i "die alleinige Diesigkeit"; man skulle derföre med full rätt kunna eriora H. Leo om det samma, hvarom Micheleteerinrar Göschel: "Das Diese ist die allerunterste, schlechteste Form des gemeinen Bewusstseins, die vor allererst zu verschwinden hat, wenn man philosophiren will", — ja tillochmed, mutatis mutandis, på denna H. Leo's expektoration tillämpa Michelets omdöme om samme Göschel's "Glaubensbekenntniß der spekulativen Philosophie", som lyder sålunda: "Es ist vielmehr nur das Glaubensbekenntniß eines pietistischen Juristen, der in der Philosophie kaum für einen Dilettanten gelten kan, und dessen Arbeiten in diesem Gebiete nur für Pfuschereien angesehen werden dürfen". Mellertid vilja vi dock anmärka en icke oväsentlig skiljaktighet mellan Leo och Göschel, som består deri, att då Leo tyckes låta sig njöja med en "Auferstehung des Fleisches" i allmänhet, så går deremot Göschel ända derhän, att han utsträcker detta icke blott till "Leibe mit allen seinen Gliedmassen", utan äfven till Haus und Hof und allem Aeussern", ja! till och med sjelfvesta "das Hochzeitskleid". — Sat sapienti!

(Forts. n. g.)

Hvarjehanda.

= Svenska Akademien har tilldelat Stud. B. E. Malmström, förf. till *Ariadne och Fiskarflickan på Tynnelsö*, 200 Rdr. B:o till uppmuntran och understöd för fortsättningen af sina studier.

= Tegnér Sång över *Wallin* och den sednare mästerliga poem *Dödens Engel* hafva nyss utkommit.

= Gymnastikens allmänna grunder af *Ling* har utkommit, men hälles endast Subscribers och Prenumeranter till handa, dock kunna några Ex. få köpas à 1 Rdr. 16 sk. B:o i Gymnastika Central-Institutet i Stockholm och hos Hr Akad. Adj. Doctor Liedbeck i Upsala.

= Red. ser sig nödsakad at återtaga sitt löfte, att i Eos för i år meddela Ecclesiastika Nyheter, emedan tidningen ännu går med förlust och Red. derföre hvarken kan vidkännas nya kostnader för det ofvannämnda ändamålet, ej heller tror sig se Allmänheten särdeles interesserad af slika nyheter.

= Ett bihang till *Upsala Tidningar* N:o 12 medföljer detta nummer af Eos.

hande överskrifter för de serskilda kapitel-afdelningarna. Cap. 2., "Das Glaubensbekenntniß der Hegelingen", är ett längt citat ur Michelet's Geschichte der letzt. Systeme der Philosophie, B. II, p. 637 och följande, — hvilket vi just skulle vilja anföra såsom vederläggning af denna H. Leos anklagelse mot Hegelska Philosophien; Cap. 3., "Die Hoffnungen und Aussichten der Hegelingen", är citat ur Bayrhoffer's Idée und Geschichte der Philosophie, som föga sammankräger med det, som skulle bevisas; Cap. 4., "Nachträgliches und ergänzendes aus den beiden Zeitblättern des Geisterreiches der Idée", utgöres af citater ur Berl. Litter. Zeitung och Hallische Jahrbücher; samt slutligen Cap. 5., som är ett "Nachwort".